

Rodzaj dokumentu	Interpretacja indywidualna
Sygnatura	DFP-Fn-I.310.6.3.2015
Data	2015-11-25
Autor	Prezydent Miasta Łodzi
Temat	Opodatkowanie podatkiem od nieruchomości budowli będących w posiadaniu podmiotu leczniczego
Słowa kluczowe	podatek od nieruchomości, podmiot leczniczy

WNIOSEK

O WYDANIE INDYWIDUALNEJ INTERPRETACJI PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Działając w imieniu Miejskiej Przychodni w Łodzi na podstawie art.14j w zw. z art.14b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. „Ordynacja podatkowa”, jak również na podstawie art.10 i art.10a ustawy z dnia 2 lipca 2004r. „o swobodzie działalności gospodarczej

wnoszę o :

wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w niniejszej sprawie, formując następujące pytanie prawne : czy chodnik z płyt betonowych, jaki został Przychodni przekazany na podstawie protokołu przekazania - przyjęcia środka trwałego (PT) powinien być wykazany w deklaracji na podatek od nieruchomości DN-1 w części E.3, wartość budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i tym samym opodatkowany 2% stawką zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. „o podatkach i opłatach lokalnych” ?

Wniosek nie jest składany na formularzu wobec faktu, iż formularze wydane na podstawie art.14b ustaw „Ordynacja podatkowa” dotyczą wniosków składanych do organów podatkowych wykonujących zadania Ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

W opisanej poniżej sprawie nie jest prowadzone postępowanie podatkowe, kontrola podatkowa, postępowanie kontrolne organu kontroli skarbowej. Przedmowa sprawa nie była rozstrzygana decyzją administracyjną.

W przedmiotowej sprawie zachodzi następujący stan faktyczny:

Przychodnia w Łodzi jest podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą działającym na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 2011 roku o działalności leczniczej.

W dniu podjęta została uchwała nr Rady Miejskiej w Łodzi w sprawie połączenia samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej o nazwach

Stosownie do treści powyższej uchwały połączenie polegało na przejęciu

Zarządzeniem nr z dnia z dnia zmienionym zarządzeniem Prezydent Miasta Łodzi określiła datę połączenia Przychodni na dzień

Zgodnie z art. 67 ust. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011r. „o działalności leczniczej” (Dz.U. z 2013 poz. 217) z chwilą wykreślenia Przychodni Przychodnia z Krajowego Rejestru Sądowego tj. z dniem Przychodnia, jako jej następcą prawnym, przejęła wszelkie prawa i obowiązki.

Na podstawie aktu notarialnego z dnia sporządzonego zgodnie z zarządzeniem nr Prezydenta Miasta Łodzi z dnia w sprawie przeznaczenia do oddania w nieodpłatne użytkowanie zabudowanej nieruchomości położonej w Łodzi, przy ul. stanowiącej własność Miasta Łodzi i ogłoszenia wykazu oraz w sprawie powierzenia Administracji Nieruchomościami administrowania lokalem użytkowym, usytuowanym w tym budynku, Prezydent Miasta Łodzi:

- przeznaczył do oddania w nieodpłatne użytkowanie nieruchomość położoną w Łodzi, przy ul. oznaczoną jako działko nr , w obrębie geodezyjnym , zabudowaną trzykondygnacyjnym budynkiem o powierzchni i powierzchni użytkowej przy czym z użytkowania wyłączony został lokal użytkowy o powierzchni znajdujący się na parterze budynku, w jego północnej części, z samodzielnym wejściem

Na podstawie protokołu przekazania – przejęcia środka trwałego PT otrzymanego z Urzędu Miasta Łodzi: Przychodni przekazano:

- dźwig w budynku przychodni
- chodnik z płyt betonowych
- budynek murowany 3-kondygnacyjny

Stanowisko prawne wnioskodawcy:

Pytanie niniejsze kieruję wobec wątpliwości natury prawnej, jakie zrodziły się w kontekście pracy służb księgowych i właściwego naliczania i odprowadzania podatku od nieruchomości. Wątpliwości związane są z faktem niewyodrębniania przekazanych pozycji majątkowym w akcie notarialnym z dnia

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Łodzi działając na podstawie przepisu art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 poz. 613 z późn. zm.)

po rozpatrzeniu

wniosku z dnia 11 sierpnia 2015 r. (data wpływu 12 sierpnia 2015 r.) w sprawie wydania interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości

postanawia

uznać, że stanowisko przedstawione we wniosku jest **nieprawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu 12 sierpnia 2015 r. do Urzędu Miasta Łodzi wpłynął wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości. Przedmiotem interpretacji jest art. 5 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 849 z późn. zm.).

Pismem z dnia 15 października 2015 r. wnioskodawca został wezwany do uiszczenia opłaty za wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w wysokości 40,00 zł oraz złożenia potwierdzenia dokonania opłaty. W dniu 22 października 2015 r. do Wydziału Finansowego UMŁ wpłynęło pismo wraz z potwierdzeniem przelewu.

Z uwagi na to, że wniosek nie spełniał wymogów określonych przepisami prawa, tj. w art. 14b § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 615 ze zm.), pismem z dnia 9 listopada 2015 r. wnioskodawca został wezwany do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego opisanego we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opodatkowania chodnika z płyt betonowych. Ponadto wnioskodawca został wezwany do udzielenie wyjaśnień, czy prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wskazanym w statucie lub w innym zakresie, czy udziela świadczeń zdrowotnych częściowo lub całkowicie odpłatnie oraz czy jest jednostką budżetową w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

W dniu 24 listopada 2015 r. do Wydziału Finansowego UMŁ wpłynęło pismo, w którym wnioskodawca przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego opisanego we wniosku oraz złożył dodatkowe wyjaśnienia.

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny.

We wniosku z dnia 11 sierpnia 2015 r., który wpłynął do Urzędu Miasta Łodzi w dniu 12 sierpnia 2015 r., wnioskodawca jest podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą, działającym na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o działalności leczniczej. W dniu 13 listopada 2013 r. podjęta została uchwała Rady Miejskiej w Łodzi w sprawie połączenia zakładów opieki zdrowotnej. Stosownie do treści powyższej uchwały połączenie polegało na

Zarządzeniem Prezydent Miasta Łodzi

określił datę połączenia przychodni

Zgodnie z art. 67 ust. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 217) z chwilą wykreślenia podmiotu przejmowanego z Krajowego Rejestru Sądowego, tj. z dniem 1 kwietnia 2014 r., wnioskodawca jako następca prawny przejął wszelkie prawa i obowiązki.

Na podstawie aktu notarialnego z dnia sporządzonego zgodnie z zarządzeniem Prezydenta Miasta Łodzi w sprawie przeznaczenia do oddania w nieodpłatne użytkowanie zabudowanej nieruchomości położonej w Łodzi, stanowiącej własność Miasta Łodzi i ogłoszenia wykazu oraz w sprawie powierzenia Administracji Nieruchomościami administrowania lokalem użytkowym usytuowanym w tym budynku, Prezydent Miasta Łodzi przeznaczył do oddania w nieodpłatne użytkowanie nieruchomość położoną w Łodzi, zabudowaną budynkiem o pow. pow. użytkowej, przy czym z użytkowania wyłączony został lokal użytkowy o pow. znajdujący się na, z samodzielnym wejściem.

Na podstawie protokołu przekazania – przejęcia środka trwałego PT, otrzymanego z Urzędu Miasta Łodzi, przekazano wnioskodawcy: dźwig z budynku przychodni, chodnik z płyt betonowych, budynek murowany kondygnacyjny.

Ponieważ przekazane pozycje majątkowe nie zostały wyodrębnione w akcie notarialnym, powstały wątpliwości natury prawnej co do właściwego naliczania i odprowadzania podatku od nieruchomości od chodnika z płyt betonowych.

Ponadto w piśmie z dnia 16 listopada 2015 r., które wpłynęło do Wydziału Finansowego UMŁ w dniu 24 listopada 2015 r., wnioskodawca wskazał – podobnie jak we wniosku – że zgodnie z przepisami statutowymi jest podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą, prowadzonym w formie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, zarejestrowanego w Krajowym Rejestrze Sądowym. Wnioskodawca nie jest jednak jednostką budżetową.

Wnioskodawca wyjaśnił również, że w budynku położonym w Łodzi, któremu służy chodnik z płyt betonowych, prowadzi działalność statutową polegającą na udzielaniu świadczeń zdrowotnych w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 618 z późn. zm.), finansowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Regulamin organizacyjny wnioskodawcy przewiduje udzielanie świadczeń zdrowotnych, które mogą być odpłatne. W budynku tym nie jest prowadzona przez wnioskodawcę – jak dopuszcza statut – wydzielona działalność gospodarcza w zakresie obrotu produktami leczniczymi i wyrobami medycznymi, artykułami komplementarnymi do usług medycznych, artykułami zielarskimi i higieniczno-kosmetycznymi, w zakresie usług sterylizacji materiałów i sprzętu medycznego oraz w zakresie usług w dziedzinie odnowy biologicznej. W budynku położonym w Łodzi jest prowadzona apteka – w lokalu użytkowym o znajdującym się na z samodzielnym wejściem, który to lokal nie został oddany w użytkowanie wnioskodawcy (został on wyłączony i oddany do korzystania innemu podmiotowi). Wnioskodawca pozyskuje środki na działalność statutową poprzez wynajmowanie części pomieszczeń budynku położonego w Łodzi zgodnie z zasadami określonymi przez Radę Miasta Łodzi. Chodnik z płyt betonowych nie jest w żaden sposób związany z tymi dziedzinami działalności. W związku z tym pozostaje bez wpływu na wysokość czynszu i treść postanowień umów najmu.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie dotyczące stanu faktycznego.

Czy chodnik z płyt betonowych, który został przekazany wnioskodawcy na podstawie protokołu przekazania – przejęcia środka trwałego (PT) powinien być wykazany w deklaracji na podatek od nieruchomości DN-1 w części E.3 - wartość budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i tym samym opodatkowany 2% stawką zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych?

Stanowisko wnioskodawcy

W piśmie z dnia 16 listopada 2015 r., które wpłynęło do Wydziału Finansowego UMŁ w dniu 24 listopada 2015 r., wnioskodawca przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego opisanego we wniosku. Przepis art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 849 z późn. zm.) stanowi, że podatek od budowli naliczany jest w wysokości 2% ich wartości. Dyspozycja art. 1a ust. 1 pkt 2 ww. ustawy zawiera odesłanie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 z późn. zm.), a konkretnie do zdefiniowanych w tych przepisach pojęć „budowla” oraz „urządzenie budowlane”. Zgodnie ze wskazanymi przepisami przez budowle należy rozumieć „każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania

wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową”, a przez urządzenia budowlane – „urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki”. W ocenie wnioskodawcy w świetle powyższych definicji chodnik może być uznany za urządzenie budowlane. Nie jest ono jednak przeznaczone do prowadzenia działalności gospodarczej. W konsekwencji jego wartość nie powinna być wskazywana w deklaracji na podatek od nieruchomości jako podstawa opodatkowania stawką 2% podatku i wykazywana w rubryce E.3 deklaracji DN-1.

Prezydent Miasta Łodzi uznał za nieprawidłowe stanowisko wnioskodawcy.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 849 z późn. zm.) pod pojęciem grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej należy rozumieć grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami, a także gruntów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych. Budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, według stawki wskazanej w art. 5 ust. 1 pkt 3, tj. 2% ich wartości określonej na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 3–7.

W świetle art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 618 z późn. zm.) działalność lecznicza jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, czyli działalnością gospodarczą, której wykonywanie wymaga spełnienia szczególnych warunków, określonych przepisami prawa (art. 5 pkt 5). Działalności regulowanej nie stanowi działalność lecznicza podmiotów leczniczych w formie jednostki budżetowej i w formie jednostki wojskowej oraz działalność lecznicza wykonywana jako działalność pożytku publicznego i działalność charytatywno-opiekuńcza.

Z kolei w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o działalności leczniczej podmiotami leczniczymi niebędącymi przedsiębiorcami są podmioty lecznicze wymieniony w art. 4 ust. 1 pkt 2, 3 i 7, tj. samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej, jednostki budżetowe i jednostki wojskowe. Jednakże podmiot leczniczy niebędący przedsiębiorcą udziela świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych ubezpieczonym oraz innym osobom uprawnionym do tych świadczeń na podstawie odrębnych przepisów nieodpłatnie, za częściową odpłatnością lub całkowitą odpłatnością (art. 44 ustawy o działalności leczniczej). Za świadczenia nieodpłatne dla ubezpieczonych zakład opieki zdrowotnej otrzymuje zapłatę ze środków publicznych.

Publiczny zakład opieki zdrowotnej podlega obowiązkowi rejestracji w Krajowym Rejestrze Sądowym. Po uzyskaniu wpisu prowadzi gospodarkę finansową na zasadach określonych w ustawie, czyli pokrywa z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów koszty działalności i reguluje zobowiązania oraz samodzielnie gospodaruje przekazanymi w nieodpłatne użytkowanie nieruchomościami i majątkiem Skarbu Państwa lub jednostki

samorządu terytorialnego oraz majątkiem własnym (otrzymanym lub zakupionym). Podstawą jego gospodarki jest plan finansowy ustalony przez kierownika (art. 51, 52, 53 i 54 ustawy o działalności leczniczej).

W świetle postanowień statutu, nadanego uchwałą Rady Miejskiej w Łodzi wnioskodawca jest podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą, prowadzonym w formie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, na zasadach określonych w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Wnioskodawca pokrywa z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów koszty działalności i zobowiązania oraz gospodaruje samodzielnie przekazanymi w nieodpłatne użytkowanie nieruchomościami oraz majątkiem własnym. Wnioskodawca prowadzi gospodarkę finansową opierając się na planie finansowym ustalonym przez Dyrektora, zaopiniowanym przez Radę Społeczną. Wnioskodawca może uzyskiwać środki finansowe zgodnie z zasadami przewidzianymi w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, w szczególności z wydzielonej działalności gospodarczej w zakresie obrotu: produktami leczniczymi i wyrobami medycznymi, artykułami komplementarnymi do usług medycznych, artykułami zielarskimi i higieniczno-kosmetycznymi oraz prowadzenia usług w zakresie sterylizacji materiałów i sprzętu medycznego i prowadzenia usług w dziedzinie odnowy biologicznej. W świetle postanowień statutu wpływy finansowe z działalności gospodarczej oraz z tytułu dzierżawy i najmu w całości są przeznaczone na finansowanie działalności statutowej wnioskodawcy.

Zgodnie z pismem z dnia 16 listopada 2015 r. wnioskodawca udziela świadczeń zdrowotnych finansowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, a regulamin organizacyjny przewiduje udzielanie świadczeń zdrowotnych, które mogą być odpłatne. Wnioskodawca pozyskuje również środki na działalność statutową poprzez wynajmowanie części pomieszczeń budynku położonego w Łodzi. Wnioskodawca nie prowadzi działalności gospodarczej w zakresie obrotu produktami leczniczymi i wyrobami medycznymi, artykułami komplementarnymi do usług medycznych, artykułami zielarskimi i higieniczno-kosmetycznymi, w zakresie usług sterylizacji materiałów i sprzętu medycznego oraz w zakresie usług w dziedzinie odnowy biologicznej.

Analiza przepisów ustawy o działalności leczniczej pozwala na stwierdzenie, że podmiot leczniczy (w tym samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej), który nie jest jednostką budżetową, prowadzi działalność gospodarczą (działalność regulowaną) polegającą na udzielaniu świadczeń zdrowotnych – w celach zarobkowych i na własny rachunek. Ponadto prowadzi tę działalność w sposób ciągły i zorganizowany. Jest to zatem działalność gospodarcza w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i jako taka jest działalnością gospodarczą w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 6 listopada 2008 r. sygn. akt I SA/Sz 442/08).

Należy zaznaczyć, że świadczenia nieodpłatne udzielone przez zakład opieki zdrowotnej są nieodpłatnymi dla osób korzystających z usług medycznych, natomiast zakład opieki zdrowotnej otrzymuje za świadczenia nieodpłatne dla ubezpieczonych zapłatę ze środków publicznych. Regulamin organizacyjny wnioskodawcy przewiduje również udzielanie świadczeń zdrowotnych, które mogą być odpłatne dla ubezpieczonych.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że wnioskodawca jako samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej nie będący jednostką budżetową, prowadzi działalność regulowaną w świetle ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Mimo że wnioskodawca jest podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą, to z uwagi na prowadzenie działalności gospodarczej należy go traktować jako inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 849 z późn. zm.) pod pojęciem budowli należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

W myśl art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane budowlą jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Katalog budowli wymienionych w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane ma charakter otwarty i przykładowy, co niejednokrotnie podkreślał Naczelny Sąd Administracyjny w swoim orzecznictwie (wyrok NSA z dnia 29 października 2010 r., II FSK 1010/2009; wyrok NSA z dnia 13 maja 2010 r., II FSK 1932/09). Ustawodawca wymienił typowe przykłady budowli, zastrzegając podstawową przesłankę negatywną, że budowlą jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury.

Natomiast pojęcie urządzenia budowlanego zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane jako urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

W katalogu budowli ustawodawca wyróżnił m.in. obiekty liniowe, które zostały zdefiniowane w art. 3 pkt 3a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 z późn. zm.). Pod pojęciem obiektów liniowych należy rozumieć obiekty budowlane, których charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności m.in. droga wraz ze zjazdami. Ponieważ pojęcie drogi, które ma kluczowe znaczenie dla ustalenia, jakie elementy składają się na tego typu budowlę, nie zostało zdefiniowane w ustawie Prawo budowlane, należy odnieść się w tym zakresie do ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.). W świetle art. 2 pkt 1 ww. ustawy droga to wydzielony pas terenu składający się z jezdni, pobocza, chodnika, drogi dla pieszych lub drogi dla rowerów, łącznie z torowiskiem pojazdów szynowych znajdującym się w obrębie tego pasa, przeznaczony do ruchu lub postoju pojazdów, ruchu pieszych, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt. Natomiast w świetle art. 2 pkt 9 ww. ustawy chodnik to część drogi przeznaczona do ruchu pieszych.

Z powyższego wynika, że chodnik stanowi część drogi przeznaczoną do ruchu pieszych, zaś droga jest obiektem liniowym, który stanowi budowlę w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane oraz art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych poprzez budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej należy rozumieć budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. W świetle przepisów ustawy o działalności leczniczej wnioskodawca, niebędący

jednostką budżetową, prowadzi działalność leczniczą, która jest działalnością gospodarczą (działalnością regulowaną) w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a zatem należy go traktować jako inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Z uwagi na powyższe chodni z płyt betonowych będący w posiadaniu podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, stanowi budowlę związaną z prowadzeniem tej działalności, a zatem w świetle art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy podatkach i opłatach lokalnych podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości według stawki określonej w art. 5 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy i powinien być wykazany w deklaracji na podatek od nieruchomości.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania interpretacji.

Na niniejszą interpretację stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, ul. Piotrkowska 135, 90 – 434 Łódź, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację – w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.). Skargę do WSA wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 ww. ustawy) w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres Urzędu Miasta Łodzi, Departament Finansów Publicznych, Wydział Finansowy, ul. Sienkiewicza 5, 90 – 113 Łódź.